

0138

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

Ab la Llibertat y Catalunya

—Ab tan bona companyia salvaré á Espanya.

Manya

La interpelació de 'n Nougués

ELS ALUDITS: — ¡Tapa!... ¡Tapa!...

Vegi el general Luque com la lògica es partidaria acèrrima de la solució republicana.

Es molt natural que rebroti a cada punt la qüestió de las responsabilitats contretas pels polítics que intervingueren en els grans desastres colonials. Mentres no's liquidin succehirá sempre aixís. Se tracta de un menjar indigest. El país no ha pogut pahirlo y es per aixó que li torna sempre á la boca.

La política d'en Romero Robledo pintada pel revister del *Avi Brusi*:

«Lo esencial era tener mayoría cuando se gobernaba, y contener á las oposiciones, y, si el adversario era poder, acorralarle y derribarle. Con tal política la administración es un elemento electoral, pero no de orden, de régimen, de bienestar, y el país resulta la víctima. Tal fué la política antigua, en la que tanto relieves tuvo Romero Robledo.»

L' *Avi Brusi* hauria de afegir: «Aquesta política perniciosa es la que jo vaig tenir la gracia de seguir durant tot el periodo de la restauració y de la regeñcia.»

El cardenal Merry del Val, viu com un príncep. El seu coch percibeix sou de ministre: 30,000 liras anuals. ¡Calculin lo que costarán els ápat! Son famosos els seus cigarros fabricats ex-profés á la Habana y tancats dintre de un tubo de vidre per que no perdin el perfum. Fumant pursos de aquests, fa de bon esperar l' hora de anarse'n al Cel. Y en Merry del Val hi anirà de dret, per la trassa que's dona, al revés de tants catòlics que mortifiquen el cos, de mortificar l' animeta.

Las acciones de la Tabacalera en menos de un mes han pujat 27 enters. En cambi el tabacó qu'expén als consumidors, cada día va baixant en calitat y elaboració. Aquí s'están representant simultáneament dos comedias que no s'acaban may. Els fumadors: *La muerte en los labios*. La Tabacalera: *El arte de hacer fortuna*.

L'escena á Haro, vila de la Rioja. Se celebrava una professó ab l'idea de provocar als liberals, y en un moment va convertirse en una batalla.

Las veneradas imatjes varen rodar per terra, y va haverhi un diluvi de pinyas, garrotadas, ganivetadas y tiros. Total: dos morts y un gran número de ferits. Bé's coneix ab aixó que s'acosta la primavera, que las sanchs rebrotan.

Pero, señor: si aqueixas salvatjadas catòlicas son fillas de determinadas predicacions, ¿cóm se comprén que no's demani que's posi un fré á n'ellas, pels mateixos que no deixan de reclamar que se n'hi posi á las predicacions anarquistas?

Los Anales, revista que ha comensat á veure la llum pública á Madrid, dona compte de un fet que honra extraordinariament al diputat republicá Melquíades Alvarez.

«Els Srs. Dato y Baner, en representació de la Companyia de ferrocarrils de Madrid-Zaragossa-Alicant, oferiren al Sr. Alvarez la plassa de conceller que havia disfrutat D. Francisco Silvela.

«Aquest puesto de advocat-conceller está retribuït per la Companyia ab 20,000 pessetas anuals y

bonas dietas en els viatjes que ab freqüencia hi ha que fer á Paris.

«Melquíades Alvarez no ha volgut acceptar la plassa que se li oferia, creyent que'l seu desempeñyo podria coartar la independència que'ls homes polítics necessitan.»

De aquest rasgo tan honrós, cap periódich fins ara n'havia donat noticia.

Aquests son els homes republicans. No'n tenen els monárquichs... y es natural que no'n tinguin; perque, si no fos per las rosquillas, ¿á cas serían partidaris de la monarquia?

El Fiscal del Suprém ha publicat una circular, recordant las penas en que incorren els venedors de abortius.

¿Y'ls que'ls prenén, quina pena mereixen?

¿Y'ls abortadors polítics, han de quedar impunes? Dihém aixó perque ho sápigán els que, titulantse liberals, tantas quantas vegadas han ocupat el poder, han fet abortar á la libertat.

Els comités monárquichs de Caldas de Montbuy, lo mateix el conservador que'l liberal, han dirigit telegramas á n'en Maura y á n'en Moret protestant contra'l projecte de Lley de jurisdiccions.

Y es fama que tant l'un com l'altre van quedarse com si bagnessin rebut una dutxa de aygua de la Font del Lleó.

¡Es molt calenta l' aygua de Caldas de Montbuy!.. Al primer raig, els pollastres perden las plomas.

La República francesa ha resolt ab suma facilitat la crisis ministerial, constituhint un gabinet de tendencias radicals, dispost á fer cumplir sense vacilacions la lley de separació de las Iglesias y l'Estat.

Veurem ara si'ls fanáticos que s'havían pres á broma l'extremada prudència d'en Rouvier, serán tan valents que resisteixin l'acció de un govern fort y decidit en el cumpliment de sos debers legals.

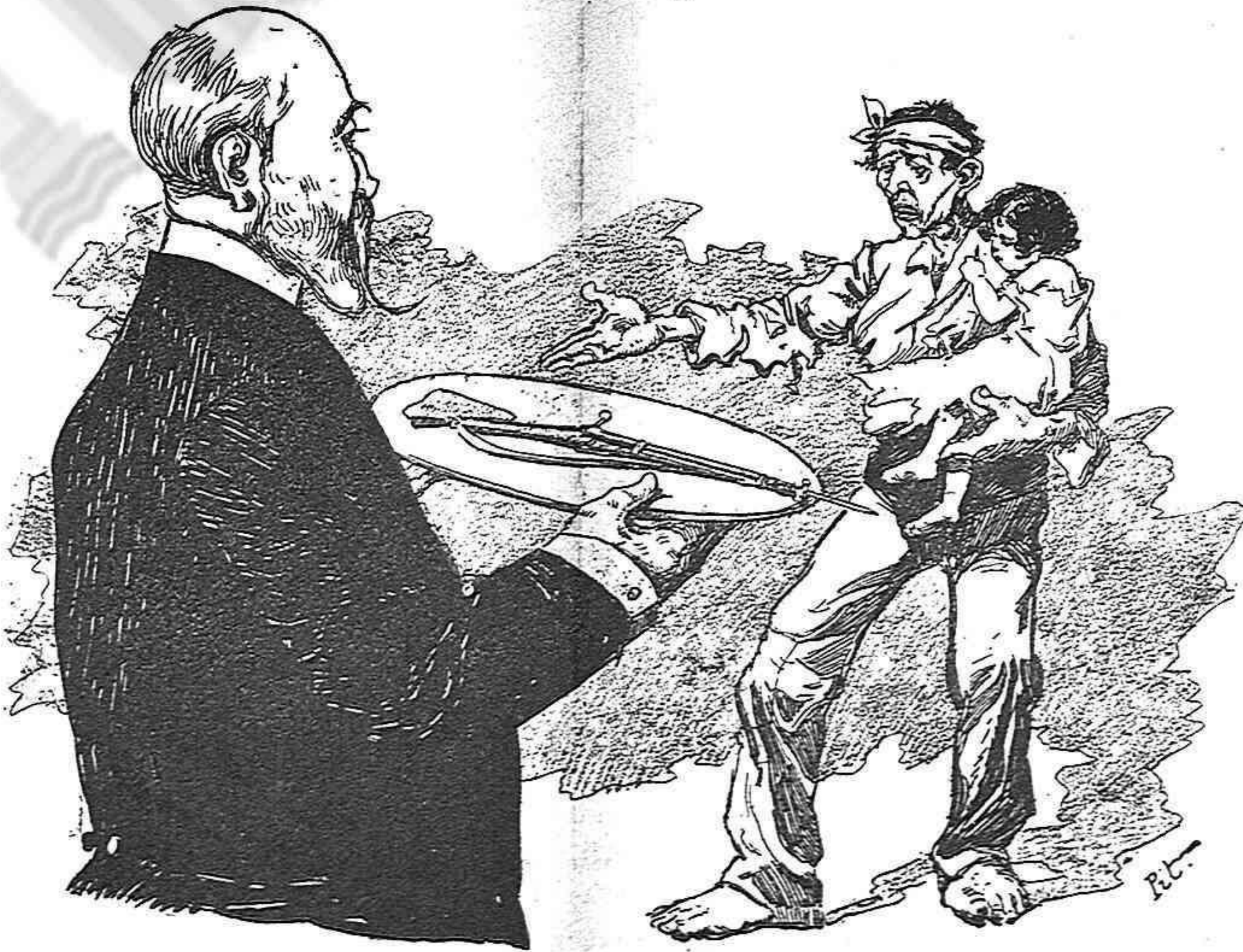
—No tinguin por que's revanxinin—me deya l'altre dia un francés que'n sab la prima.—Han pogut acceptar el batisme republicá que l'anterior govern els suministrava en forma de dutxas; pero quan vegin alsada la má del nou govern, disposta á administrarlos el sagrament de la confirmació, apartarán la cara.

Suspirava un clerical: —¡Valgam Deu!.. ¡Y quina decadencia la qu'está atravesant la desvalguda Espanya!.. Per qué no hem de tornar als bons temps dels Reys Catòlics?

—Impossible—li replicava un seu colega.—¿Que no veu qu'en temps dels Reys Catòlics teníam al Cardenal Cisneros, y ara no tenim més que'l Cardenal Cassanyas?

En l'últim sorteig de la Loteria nacional ha tornat á caure la grossa á Barcelona.

A Fraga

—¡Pa!... ¡Pa!... ¡Pa!... —Ara com ara, no hi ha més que aquest.

Y ab aquesta van no sé quantas desde la grossa de Nadal.

Fet y fet, valen més aquestas rifetas que la qu'en Moret volia endossarnos ab el famos projecte de Lley de jurisdiccions.

Si las Corts l'arriban á aprobar tal com ell el tenia amanit, llavors sí que'l hauríam ben trata la grossa.

Un sastre, amich meu, ja s'estava preparant pera confeccionar un gran número de uniformes de presidari.

Y pensava anunciarlos posant al peu del anunci la següent nota:

«A las empresas periodísticas que'n prenguin mitja dotzena, se las hi farà una important rebaixa.»

Es molt singular el Duch de Bivona.

Se li pregunta si permetrá que'l día que arribi en Lerroux se'l vaja á rebre en manifestació, y contesta negativament.

Se li demana permís pera la publicació de una revista literaria catalana, y diu que no pot ser.

Idem per un periódich escrit en francés, representant de la numerosa colonia que té á Barcelona la vehina República, y no'n vol sentir parlar.

De manera que á la boca sempre hi té un nó.

Ja fa bé de no anar á pendre possessió del càrrech de diputat ministerial per Jaca. Si tingués com ara la ratxa dels nos, ¡que'ls ne donaria de disgustos á n'en Moret y á n'en Romanones, amos de la parada dels conillets de guix!

SOLUCIONS

- À LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.
- 1.ª XARADAS 1.ª—Ca-pa.
 - 2.ª ID. 2.ª—Pa-lo.
 - 3.ª ID. 3.ª—De-ma-nar.
 - 4.ª ANAGRAMA.—Carme—Crema.
 - 5.ª TARJETA.—La bona gent—Eusíno!
 - 6.ª GEROGLÍFICH.—Per enormitat gran lo que pesa sobre Barcelona.

Han endevinat totas ó partide las solucions corresponents al número anterior, els caballers: En Patalarre de Culera (a) Patata Patatero, Bartomeu Amigó, Pepito Albertí Pou, Julia Macaya, Joseph Puig, Joseph Solé, Sra. Angeleta S., Sra. Emilia S., Los Fumiclers de la Fransa Xica, Jaumet de la Riteta (a) Punta y Taló, José Miralles, José M.ª Sanz, Conrado Pursals y Pau de las Calsas Curtas.

ENDEVINALLAS

XARADA

—¿Hont vas, Prima-dos-tercera tan depressa?

—¿Y quart, Pancrás?

—A donar la meva tot pel meu partit.

—¡Ay, carat!

—¿Es á dir que ja tens vot?

—Hi cumplert vinticinch anys; vevas quart si es que puch ferho.

—Pas bé, noy.

—Sí. Pero... ¿hont vas?

—Vaig á portá'l diná al Mero y després, tot passejant aniré á ca la dos-terza que'm té'l nen bastant malalt. El metje'm va dos un día, que li dongués alguna naf ab sucre prima-segona.

Encare no ho he provat pero'm sembla que... ¡maranjas! te soch franca, no hi crech pas.

—Provas, dona.

—Qué't diré, per mí, tot aixó es engany.

—No siguis cinch repetida potsé't tres-cinch resultat. Bueno, me'n vaig, que'l temps passa.

Hú-dos-terza, adevsiau. Saluda en mon nom al Mero, y'm plauria que'l malalt millorés ben adepressa.

Fins un'altra.

—Adeu, Pancrás.

CANONJA Y MARRICART

CONVERSA

—Casimiro, ¿sabs que'n Jaumet es promés?

—¿De veras?

—Sí, per la festa major se casa.

—¿Y cóm se diu la seva xicotá?

—Jo mateix de dirho acabo.

P. PAPALLÓ DE SANS

CORRESPONDENCIA

Caballers: Casimiro P. y Borrás, Joan Serra (a) Plorané de Olot, Xech de Llaná, Miquel Roca (a) Calet, Pepito Albertí Pou, Lacayo, Un Lerruiste, Joseph Subirats y J. A. (Fabrilo): Casi bé res.

Caballers: Un Blanchet, Pep Pó, Carles de Laviola, Enrich Bofill, Pau de las Calsas Curtas y Musclus: Casi bé tot.

Cabeller: Joseph Gili: No es possible.—Maura: Es plena de defectes.—J. Balansó y Blanch: Son fluixetas.—R. Guitart Busquets: No li podré insertar.—J. M.: Aixó de la *Metáfora* m'ha deixat convensut.—Manel Noé: No está mal versificat; pero tot plegat resulta innocent.—Amadeo Martorell: No es fácil que'l *redactem*, no, señor.—Franch-quisias: No arriba á la talla.—Andrestito: Rebut, y gracias.—Teodoro Mestres: De ahont ho ha tret que aixó es un sonet?—F. Cervelló J.: Noy, quina llangonissa més poch sustanciosa!—Salvador Roig y Ribas: No'ns va aquest género.—R. B. Esquena de la Canaleta: No'ns acaba de fer el pes.—Baranquets: Fora.—Pep Gall: No perdi'l temps tan llastimosament.—L. H., J. A. y R. C.: No podém insertar las cartas que'ns envían, per varis motius.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª